

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 26, 2018

Nummer 26, 2018

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:2853](#) 05-07-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:2819](#) 28-06-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:1578](#) 27-06-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:5920](#) 26-06-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:5813](#) 19-06-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:5636](#) 19-06-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:5593](#) 14-06-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:4034](#) 26-04-2018

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:4978](#) 13-06-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 31-05-2018

Bagniewski t. Polen.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Hof van Justitie van de Europese Unie](#) 19-04-2018

Alessandro Saponaro en Kaliopi-Chloi Xylina

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Omgang kleindochter met grootouders. Hof acht, evenals de rechtbank, de grootouders wegens het bestaan van ‘family life’ ontvankelijk in hun verzoek tot omgang. Rechtbank had het verzoek afgewezen, hof is van oordeel dat het contact met de grootouders spoedig hersteld dient te worden door middel van begeleide omgang.

De rechtbank heeft het primaire verzoek van de grootouders strekkende tot omgang met hun kleindochter afgewezen en een informatieregeling aan de moeder opgelegd. De grootouders zijn van deze beslissing in hoger beroep gekomen.

Het hof overweegt dat op grond van artikel 1:377a lid 1 BW een kind recht heeft op omgang met zijn ouders en met degene die in een nauwe persoonlijke betrekking tot hem staat. Het hof dient aldus vast te stellen of er sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking tussen de minderjarige en haar grootouders. De familierechtelijke verwantschapsrelatie is hiertoe niet voldoende; er dienen bijkomende omstandigheden naar voren te worden gebracht.

Door de moeder is niet weersproken dat zij met de minderjarige enige maanden bij de grootouders in gezinsverband heeft samengewoond. Verder is gebleken dat de moeder en de minderjarige in het verleden regelmatig bij de grootouders verbleven, waarbij de grootouders ook een deel van de verzorging van de minderjarige op zich hebben genomen. Dit blijkt onder meer uit de betrokkenheid van de grootmoeder bij de diabetesproblematiek van de minderjarige, waarbij de grootmoeder ook aanspreekpunt is geweest voor het kinderdagverblijf en de school en zij bevoegd was om de minderjarige zo nodig injecties toe te dienen. De grootouders hebben meer dan zes jaar een belangrijke rol in het leven van de minderjarige gespeeld en een goed contact met haar gehad. Op grond hiervan staat vast dat er sprake is geweest van een nauwe persoonlijke betrekking tussen de grootouders en de minderjarige en zijn de grootouders derhalve ontvankelijk in hun verzoek. Dat er al enige tijd geen contact is geweest maakt dit niet anders.

Nu de grootouders meer dan zes jaar lang vaste hechtingsfiguren voor de minderjarige zijn geweest en zij bij alle veranderingen altijd een stabiele factor in haar leven zijn geweest, heeft

de minderjarige er belang bij dat het contact met haar grootouders spoedig wordt hersteld. Het belang van de minderjarige bij contactherstel dient zwaarder te wegen dan de belangen van de moeder om het contact met de grootouders uit de weg te gaan. Hoewel het hof onderkent dat er bij de moeder sprake is van psychische problematiek, die mogelijk samenhangt met de ervaringen uit haar jeugd, is er geen sprake van een ontzeggingsgrond, zoals bedoeld in artikel 1:377a lid 3 BW. De gevolgen van het contactherstel op de gesteldheid van de moeder kunnen, zoals door de Raad voor de Kinderbescherming ook is geadviseerd, voor een groot deel worden ondervangen door de inzet van een professionele instelling die de omgangsregeling begeleidt, zodat het volledige herstel van de moeder, dat volgens haar therapeut nog geruime tijd in beslag gaat nemen, niet hoeft te worden afgewacht. Een omgangshuis kan de moeder – wellicht in samenspraak met de therapeut van de moeder – handvatten bieden om met de mogelijke spanningen die het contactherstel met zich meebrengt, om te gaan. Op deze wijze zullen de spanningen voor de minderjarige ook tot een minimum kunnen worden beperkt. Het hof heeft partijen aldus verwezen naar een omgangshuis om via een begeleide omgangsregeling (BOR) te komen tot onbegeleide omgang. Teneinde de moeder in staat te stellen om zich op het contactherstel voor te bereiden, is aan haar een termijn van een half jaar gegund voordat de BOR zal aanvangen. Zij kan deze tijd gebruiken door een en ander met haar therapeut te bespreken, zodat de therapie van de moeder zo nodig hierop kan worden aangepast.

Mocht de moeder over een half jaar nog steeds niet in staat zijn om het contact met de grootouders aan te gaan, dan gaat het hof ervan uit dat de moeder een derde zal inschakelen om de minderjarige naar het omgangshuis te brengen en daar op te halen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 05-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:2853

Zaaknummer: 200.223.845_01

RECHTSPRAAK

Hof oordeelt, anders dan de rechtbank, dat de gezagsbeëindigende maatregel een te verstreckende maatregel is om het beoogde doel, de voortzetting van het verblijf van de minderjarige in de instelling en geen terugkeer gedurende de minderjarigheid van de minderjarige naar de ouders thuis, te bewerkstelligen.

Op verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) heeft de rechtbank het gezag van de ouders op grond van artikel 1:266 lid 1 BW beëindigd. De ouders zijn van deze beschikking in hoger beroep gekomen.

Het hof overweegt dat bij de toepassing van artikel 1:266 BW het een discretionaire bevoegdheid van de rechter betreft, het gaat om maatwerk en daarbij dienen te worden betrokken artikel 8 EVRM en artikel 3, 18 en 20 IVRK. In het licht van die bepalingen heeft naar het oordeel van het hof te gelden dat een gezagsbeëindigende maatregel slechts dient te worden uitgesproken als deze maatregel noodzakelijk en proportioneel is.

Er is geen sprake van misbruik van gezag. Gebleken is dat de ouders niet bestrijden dat in beginsel aan het wettelijk criterium van artikel 1:266 lid 1 sub a BW is voldaan. Zij stellen zich echter op het standpunt dat door hun opstelling richting de minderjarige, het gezinsvervangend tehuis en de gecertificeerde instelling (GI) de noodzaak voor een gezagsbeëindigende maatregel ontbreekt. De minderjarige verblijft al lange tijd in een gezinsvervangend tehuis. De ouders stemmen in met de voortzetting van de huidige plaatsing van minderjarige. De relatie tussen de ouders en de minderjarige is goed. De minderjarige komt iedere veertien dagen een weekend bij de ouders thuis. De ouders geven duidelijk aan dat zij niet in staat zijn de opvoeding van hem bij hen thuis op zich te nemen. De ouders stellen het perspectief van de minderjarige niet ter discussie en accepteren hun rol op afstand. De ouders krijgen professionele hulp en gebleken is dat deze hulpverlening de ouders ook in de contacten met de begeleiders van de minderjarige zodanig ondersteunt dat de ouders goed in staat zijn naar de minderjarige en naar de begeleiders heel duidelijk uit te dragen dat hij niet terug naar huis kan. De ouders ondersteunen de ten behoeve van de minderjarige genomen en te nemen noodzakelijke (opvoedings)maatregelen door de hulpverleners en

geven daarmee blijk van verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van de minderjarige.

Het hof vertrouwt erop dat deze situatie gedurende de minderjarigheid van de minderjarige zich zal voortzetten.

Onder deze omstandigheden acht het hof in casu een gezagsbeëindigende maatregel een te vergaande maatregel en niet noodzakelijk om het beoogde doel, de voortzetting van het verblijf van de minderjarige in de instelling en geen terugkeer gedurende de minderjarigheid van de minderjarige naar de ouders thuis, te bewerkstelligen. Dit doel kan ook door een minder vergaande maatregel, te weten een ondertoezichtstelling en een machtiging tot uithuisplaatsing, worden bereikt. De jaarlijks terugkerende behandeling van de verlenging van de ondertoezichtstelling en de voornoemde machtiging tot uithuisplaatsing zou onzekerheid over het opvoedingsklimaat met zich kunnen brengen waardoor deze maatregelen niet meer de juiste maatregelen zijn. Echter, deze jaarlijks terugkerende behandeling bij, in eerste instantie, de rechtbank en de eventueel daarmee gepaard gaande stress en onzekerheid voor de minderjarige in verband met het hoorrecht, kan naar het oordeel van het hof in voldoende mate ondervangen worden door de ouders in samenwerking met hun hulpverlening en de verzorgers van de minderjarige.

Het hof heeft, gelet op het voorgaande, de beschikking vernietigd en het inleidend verzoek van de Raad alsnog afgewezen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 28-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:2819

Zaaknummer: 200.234.466_01

RECHTSPRAAK

Wijziging gezamenlijk gezag in eenhoofdig gezag. Ter zitting in hoger beroep doet de Raad voor de Kinderbescherming een mondeling verzoek tot ondertoezichtstelling. Hof wijst het verzoek toe.

De ouders hebben een relatie gehad. Er zijn vier kinderen geboren. Over drie kinderen oefenen de ouders gezamenlijk het gezag uit. Over het vierde kind oefent de moeder alleen het gezag uit. De rechtbank heeft beslist dat het gezamenlijk gezag over de drie kinderen wordt beëindigd. De moeder houdt het gezag alleen. De vader is in hoger beroep gegaan van deze uitspraak.

Ter zitting doet de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) mondeling een verzoek tot ondertoezichtstelling over alle vier de kinderen. Zowel de vader als de moeder stemmen ter zitting in met de ondertoezichtstelling. Na de mondelinge behandeling heeft de Raad zijn verzoek schriftelijk bevestigd.

Het hof overweegt over het verzoek als volgt. Ter zitting is gebleken dat de moeder en de minderjarigen de afgelopen maanden enige tijd in het buitenland hebben verbleven omdat zij volgens de moeder voor de vader waren gevlucht. Toen bleek dat zij zich daar niet permanent konden vestigen heeft de moeder weer contact opgenomen met de vader, waarop de vader de moeder en de minderjarigen is komen ophalen en hen weer naar Nederland heeft gebracht. De visies van de vader en de moeder op de gang van zaken verschillen zeer van elkaar. Zo heeft de vader in zijn beleving de moeder en de minderjarigen op verzoek van de moeder opgehaald en in samenspraak met de moeder naar een ander land willen brengen, nadat hij voor hen daar een woning had geregeld. Dit om te voorkomen dat de minderjarigen in Nederland uiteindelijk als gevolg van alle problemen uit huis zouden worden geplaatst. De moeder heeft zich onderweg naar dat andere land bedacht en is – in de war – uit de auto gestapt waarop de vader – ten einde raad – de politie heeft gebeld, aldus de vader. De moeder is in haar beleving door de vader gedwongen met hem mee te gaan naar Nederland terwijl zij – naar eigen zeggen – enkel contact met hem opnam om een aantal zaken te bespreken. Zij is vervolgens door de vader opgesloten en vastgehouden en daarna samen met de minderjarigen door hem richting het andere land ontvoerd. Zij heeft onderweg uit de auto kunnen

ontsnappen en heeft de politie gebeld, aldus de moeder.

Naar het oordeel van het hof is in de huidige situatie sprake van een ernstige bedreiging in de ontwikkeling van de minderjarigen. De ernstige bedreiging is gelegen in de zeer problematische verstandhouding tussen de ouders, de weerslag daarvan op de moeder en de minderjarigen met als gevolg dat de moeder beslissingen neemt die niet in het belang van de minderjarigen zijn. De moeder kampt met psychische problematiek. Daarnaast hebben de minderjarigen zelf ook te maken met (al dan niet gerechtvaardigde) grote angst voor de vader. Hoewel er vrijwillige hulpverlening is, is het hof van oordeel dat een ondertoezichtstelling van alle vier de minderjarigen noodzakelijk is.

Kanttekening: Nog afgezien van het feit dat een ter zitting gedaan mondeling verzoek tot ondertoezichtstelling te laat is en in strijd met de goede procesorde, gaat het hof ook de grenzen van de rechtsstrijd te buiten door alle vier de kinderen onder toezicht te stellen. De procedure had betrekking op drie van de vier kinderen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 27-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:1578

Zaaknummer: 200.218.875/01 en 200.241.296/01

RECHTSPRAAK

Dochter verwerpt nalatenschap van haar vader. Zij verwerpt ook namens haar minderjarige zoon en verzoekt de kantonrechter haar daartoe machtiging te verlenen. De kantonrechter weigert de machtiging. Verzoekster gaat hiervan in hoger beroep, maar nu is de termijn van drie maanden na de eigen verwerping door de dochter verstreken waarbinnen de verwerping namens de zoon kan plaatsvinden. Heeft verzoekster tijdig een verklaring van verwerping afgelegd?

De erflater, de opa van de minderjarige, heeft niet bij testament over zijn nalatenschap beschikt. De minderjarige werd bij wijze van plaatsvervulling erfgenaam in de nalatenschap op het moment dat zijn moeder de nalatenschap verwierp. Als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige had zijn moeder vanaf dat moment drie maanden de tijd om – met machtiging van de kantonrechter – een verklaring van verwerping af te leggen. Zij heeft binnen deze termijn verklaard dat zij de nalatenschap namens de minderjarige wil verwerpen en de kantonrechter verzocht om haar een machtiging tot verwerping te verlenen. De kantonrechter heeft deze machtiging echter geweigerd en inmiddels is de termijn van drie maanden verstreken. Heeft de moeder tijdig een verklaring van verwerping afgelegd?

Het hof overweegt dat het in de praktijk vaker voorkomt dat binnen de termijn om een machtiging tot verwerping is verzocht maar dat deze machtiging vervolgens niet binnen de termijn wordt verleend, bijvoorbeeld door de verwerkingstijd die de kantonrechter nodig heeft voor het nemen van een beslissing, doordat nadere stukken moeten worden overgelegd of, zoals in de onderhavige zaak, de kantonrechter heeft geweigerd om een machtiging te verlenen en tegen die beslissing een rechtsmiddel wordt ingesteld. Een strikte toepassing van artikel 4:193 lid 1 en 2 BW zou ertoe leiden dat ook in die gevallen de nalatenschap als door de erfgenaam beneficiair aanvaard geldt. Het hof acht dit een onwenselijk gevolg, mede gezien de bescherming die deze bepaling beoogt te bieden aan minderjarigen. Voor de beantwoording van de vraag of is voldaan aan het bepaalde in artikel 4:193 lid 1 BW acht het hof daarom beslissend de datum waarop het verzoek om een machtiging voor verwerping te verlenen is

ingediend en niet de datum waarop de machtiging is verleend.

Anders dan de Expertgroep Erfrecht van het Landelijk Overleg Vakinhoud Civiel, Kanton en Toezicht in de 'Handleiding erfrechtprocedures kantonrechters' aanbeveelt, ziet het hof niet dat de indiening van het verzoek om een machtiging te verlenen stuiting van de driemaandstermijn tot gevolg heeft. Stuiting is immers een onderbreking van een verjaringstermijn en daarvan is in dit geval geen sprake.

Gezien het bovenstaande, is het hof van oordeel dat de moeder tijdig namens de minderjarige een verklaring van verwerping heeft afgelegd. Het hof komt daarom niet toe aan haar verzoek om de termijn voor verwerping van de nalatenschap overeenkomstig het bepaalde in artikel 4:192 lid 2 BW te verlengen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:5920

Zaaknummer: 200.234.320

Rechters: H.H. Lieber, J.B. de Groot en M.J. Stolwerk

Wetsartikelen: 4:193 BW

RECHTSPRAAK

Welk recht is van toepassing op het huwelijksvermogensregime van partijen? De vrouw had ten tijde van de huwelijkssluiting de Nederlandse en de Jordaanse nationaliteit. De man alleen de Nederlandse nationaliteit. Partijen zijn getrouwd in Jordanië. Het hof oordeelt dat in beginsel Nederlands recht van toepassing is, maar honoreert vervolgens het beroep van de man op artikel 10:9 BW en oordeelt dat Jordaans soennitische recht van toepassing is. Geen pensioenverevening, omdat de pensioenregeling van de man die werkzaam is bij de Europese investeringsbank niet kan worden aangemerkt als een pensioenregeling in de zin van de Wvps.

Partijen zijn in Jordanië met elkaar gehuwd. Ten tijde van de huwelijkssluiting had de vrouw de Nederlandse en Jordaanse nationaliteit. De man had alleen de Nederlandse nationaliteit. Na het huwelijk heeft de man ook de Franse nationaliteit verkregen. Tussen partijen is in hoger beroep in geschil de vermogensrechtelijke afwikkeling van hun ontbonden huwelijk en welk recht daarop van toepassing is.

Het hof overweegt dat het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime van partijen wordt aangewezen door artikel 4 Haags Huwelijksvermogensverdrag 1978. Het hof heeft gemotiveerd uiteengezet dat geen sprake is van een eerste – gezamenlijk – huwelijksdomicilie. Gelet hierop en nu partijen ten tijde van de huwelijkssluiting beiden de Nederlandse nationaliteit hebben, wordt op grond van artikel 4 lid 2 onder 3 van het verdrag het huwelijksvermogensregime van partijen in beginsel beheerst door het recht van hun gezamenlijke nationaliteit, te weten Nederlands recht, tenzij sprake is van een rechtskeuze voor Jordaans soennitisch recht.

De man heeft gesteld, hetgeen de vrouw betwist, dat partijen het Jordaanse recht als toepasselijke recht hebben aangewezen. Artikel 11 van het verdrag bepaalt dat de aanwijzing van het toepasselijke recht (ten aanzien van het huwelijksvermogensregime) uitdrukkelijk moet zijn overeengekomen of ondubbelzinnig moet voortvloeien uit huwelijksvoorwaarden.

Hiervan is naar het oordeel van het hof niet gebleken. Partijen hebben in de huwelijksakte geen afspraken gemaakt ten aanzien van het huwelijksvermogensregime en die akte bevat geen huwelijkse voorwaarden. De bruidsschat (de *mahr*) vloeit voort uit het huwelijk van partijen dat naar Jordaans recht is gesloten. De *mahr* heeft naar Jordaans recht een geheel eigen karakter en is niet gelijk te stellen aan een huwelijksvermogensrechtelijke aanspraak. Het hof stelt verder vast dat een uitdrukkelijke aanwijzing van het Jordaans recht in de huwelijksakte ontbreekt. Het hof is dan ook van oordeel dat in beginsel Nederlands recht van toepassing is op het huwelijksgoederenregime van partijen.

De man doet voor het geval het Nederlandse recht toepassing vindt een beroep op artikel 10:9 BW en stelt dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat verdeling van de ontbonden huwelijksgemeenschap van partijen bij helfte moet plaatsvinden. Hij stelt dat een billijkheidscorrectie op basis van de vertrouwensleer gerechtvaardigd is en dat het recht waarvan partijen bij huwelijksluiting zijn uitgegaan, het Jordaanse soennitisch huwelijksvermogensrecht, zou moeten worden toegepast. De vrouw voert verweer tegen het door de man gestelde.

Artikel 10:9 BW luidt als volgt: 'Aan een feit waaraan rechtsgevolgen toekomen naar het recht dat toepasselijk is volgens het internationaal privaatrecht van een betrokken vreemde staat, kunnen, ook in afwijking van het naar Nederlands internationaal privaatrecht toepasselijke recht, in Nederland dezelfde rechtsgevolgen worden toegekend voor zover de niet-toekenning van zodanige gevolgen een onaanvaardbare schending zou zijn van het bij partijen levende gerechtvaardigde vertrouwen of van de rechtszekerheid.' De vraag is of aan de eisen die artikel 10:9 BW stelt in dit geval is voldaan.

Volgens het internationaal privaatrecht van Jordanië, dat hier vanwege de huwelijksvoltrekking in dat land en de Jordaanse nationaliteit van de vrouw als een betrokken vreemde staat heeft te gelden, is op het huwelijksvermogensregime van partijen anders dan naar het Nederlandse internationaal privaatrecht het Jordaanse soennitische recht van toepassing. Het hof is van oordeel dat de vrouw de stelling van de man dat zij beiden gerechtvaardigd erop hebben vertrouwd dat het Jordaanse soennitische recht van toepassing is op hun huwelijksvermogensregime, onvoldoende gemotiveerd heeft betwist, zodat vaststaat dat zij beiden zijn uitgegaan van de toepasselijkheid van dit recht. Het hof is van oordeel dat toepassing van het Nederlandse huwelijksvermogensrecht – mede door het gedrag van de vrouw (zoals het afleggen in verschillende echtscheidingsprocedures van verklaringen die niet strookten met de werkelijkheid) – in dit geval een ongerechtvaardigde schending zou zijn van het gerechtvaardigde vertrouwen van partijen dat het Jordaans soennitisch recht het huwelijksvermogensregime van partijen beheerst. Daarmee is aan alle eisen die artikel 10:9 BW stelt voldaan. Het hof heeft daarom voor recht verklaard dat het Jordaans soennitisch

recht van toepassing is op het huwelijksvermogensregime van partijen.

De vrouw heeft voorts verzocht dat op het door de man ten tijde van het huwelijk opgebouwde pensioen de Wet verevening pensioenrechten na scheiding (Wvps) van toepassing is, dat de vrouw recht heeft op de helft van dat pensioen. De man heeft gesteld dat de Wvps niet van toepassing is op het door hem opgebouwde pensioen.

Nu het Jordaans soenitisch recht van toepassing is op het huwelijksvermogensregime van partijen behoeft het door de man opgebouwde ouderdomspensioen op grond van artikel 10:51 BW in beginsel niet verevend te worden, behoudens in het geval sprake is van pensioenrechten die opgebouwd zijn ingevolge een pensioenregeling in de zin van de Wvps. Gelet op de Wvps kan het pensioen van de man niet aangemerkt worden als een van daarin genoemde pensioenregelingen. De vraag is of de pensioenregeling van de man kan worden aangemerkt als een pensioenregeling als bedoeld in artikel 1 lid 4 sub a Wvps in samenhang met artikel 1 Pensioenwet. Naar het oordeel van het hof is dat niet het geval.

De man is werkzaam bij de Europese Investeringsbank (de EIB). Uit de Pensioenwet volgt niet dat een buitenlandse instelling zoals de EIB gelijkgesteld kan worden met een werkgever of een pensioenuitvoerder wat betreft het sluiten van een pensioenovereenkomst in de zin van de Pensioenwet. De Pensioenwet bevat voorts geen schakelbepaling waaruit voortvloeit dat de wet ook van toepassing is op een buitenlandse instelling zoals de EIB. Het hof heeft het verzoek van de vrouw ter zake de pensioenverevening dan ook afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:5636

Zaaknummer: 200.150.390

RECHTSPRAAK

Vernietiging van een tijdens huwelijk aangegane overeenkomst tot het aangaan van huwelijkse voorwaarden en verdeling huwelijksvermogensgemeenschap wegens dwaling. De man heeft geen inzage gegeven in de werkelijke waarde van de certificaten van aandelen. Verder heeft hij ook de werkelijke reden voor de wijziging van het huwelijksvermogensregime niet medegedeeld.

De man is in hoger beroep gekomen van de beslissing van de rechtbank tot vernietiging van de overeenkomst tot het aangaan van huwelijkse voorwaarden en de verdeling van de huwelijksvermogensgemeenschap.

Partijen zijn in 2008 gehuwd zonder huwelijkse voorwaarden te maken. De man is eigenaar van een visbedrijf. Hij heeft de aandelen in het visbedrijf tijdens het huwelijk overgedragen aan een andere bv en vervolgens deze aandelen gecertificeerd, overigens buiten medeweten van zijn echtgenote.

De certificaten van aandelen waren ten tijde van het maken van de hiervoor bedoelde overeenkomst ongeveer één miljoen euro waard.

De man heeft de vrouw gezegd dat het nodig was alsnog huwelijkse voorwaarden te maken om het huis veilig te stellen als het mis zou gaan met zijn visbedrijf. De certificaten van aandelen zouden aan hem worden toebedeeld tegen een waarde van € 18.000 (gestort kapitaal bij oprichting bv). Ter zitting heeft de man een- en andermaal verklaard dat hij terug wilde naar de situatie van voor het huwelijk. Het bedrijf was van hem en is altijd van hem gebleven. Hij wilde het bedrijf volledig terug.

Het hof stelt op grond van het voorgaande vast dat de man andere beweegredenen had voor de wijziging van het huwelijksvermogensregime dan hij heeft beweerd tegenover zijn toenmalige echtgenote en tegenover de notaris en kandidaat-notaris. De man heeft door een andere reden voor te wenden voor het opstellen van huwelijkse voorwaarden geen open kaart gespeeld.

Verder is het hof met de rechtbank van oordeel dat de man in het kader van de herziening van

het huwelijksvermogensregime de vrouw ten volle had moeten informeren over de waarde van de certificaten van aandelen. Door bij de bespreking bij de notaris niet de werkelijke waarde van de certificaten te noemen van ongeveer één miljoen euro, maar het bedrag van € 18.000 heeft hij de vrouw op een dwaalspoor gezet. De man heeft in dit verband een eigen verantwoordelijkheid en kan zich niet verschuilen achter een tekortschieten van de notaris en kandidaat-notaris in de uitoefening van hun functies, zoals is vastgesteld door het Hof Amsterdam in een tuchtprocedure. Van belang is hierbij ook dat de vrouw zich nooit met de bedrijfsvoering heeft beziggehouden en dat de man thuis nooit sprak over de gang van zaken binnen het bedrijf. De vrouw droeg ook geen kennis van de gang van zaken in een visbedrijf.

Naar het oordeel van het hof moet er onder de gegeven omstandigheden van worden uitgegaan dat de vrouw niet akkoord zou zijn gegaan met de huwelijkse voorwaarden en de daaraan gekoppelde verdeling wanneer zij op de hoogte was geweest van de waarde van de certificaten van aandelen. Eens te meer niet, nu de huwelijkse voorwaarden een koude uitsluiting inhielden en pensioenverevening was uitgesloten, terwijl de echtelijke woning die een onderwaarde vertegenwoordigde aan de vrouw zou worden toebedeeld.

Het hof bekrachtigt de uitspraak van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:5813

Zaaknummer: 200.213.208/01

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Bepaling van de behoefte van een kind dat tijdens de relatie van de man en de vrouw voornamelijk is onderhouden door de vermogende ouders van de man en niet door de man en zijn toenmalige partner. Forfaitaire systematiek niet geschikt voor dit geval.

Uit de relatie van partijen is in 2016 een kind geboren dat door de man is erkend. Acht maanden na de geboorte van het kind zijn partijen uit elkaar gegaan. De vrouw heeft in eerste aanleg bij verweerschrift gevraagd om een kinderalimentatie van € 300. De rechtbank heeft dat verzoek toegewezen. De man is hiervan in hoger beroep gekomen en heeft verzocht om niet meer dan € 25 per maand te betalen.

Het hof bepaalt eerst de behoefte van de minderjarige. Vast staat dat de minderjarige in ruime welstand heeft geleefd bij de ouders, maar ook staat vast dat die welstand niet de resultante is van eigen inkomsten van de ouders. Partijen werden in de periode na de geboorte van het kind grotendeels onderhouden door de ouders van de man. Zij woonden in een huis met een WOZ-waarde van € 800.000, maar betaalden geen huur. De ouders van de man betaalden ook de auto en kleding en voldeden de (vaste) lasten. Zij deden ook schenkingen.

De behoeftebepaling van een minderjarige die in gezinsverband met de ouders heeft geleefd, strekt er in beginsel toe de welstand die het kind gewoon was zo veel mogelijk te laten continueren na het verbreken van de samenleving door de ouders. Daarbij is het naar het oordeel van het hof in principe niet van belang waar die welstand vandaan komt. In zoverre is in dit geval het feit dat die welstand niet door de ouders zelf is bewerkstelligd onvoldoende reden om voor het bepalen van de behoefte van de minderjarige niet uit te gaan van de welstand van het toenmalige gezin. Hier doet zich echter de bijzonderheid voor dat die welstand, gelet op de wijze waarop die werd ingevuld, niet of nauwelijks is te vertalen naar de forfaitaire systematiek voor het bepalen van de behoefte van een minderjarige. Een nettogezinsinkomen waaruit vervolgens een behoeftebedrag kan worden afgeleid, is daaruit eigenlijk niet te destilleren. Daarbij komt nog dat de minderjarige maar een korte periode van acht maanden in gezinsverband met beide ouders in ruime welstand heeft geleefd. De

forfaitaire systematiek is dan ook in dit geval niet zonder meer geschikt om toe te passen.

Het hof stelt in redelijkheid de behoefte vast op € 500 per maand. Die houdt het midden tussen de door de vrouw genoemde behoefte van € 700 en door de man van € 300. Het hof verdeelt het aandeel in de behoefte van beide partijen naar billijkheid evenredig over beide partijen, omdat de vrouw haar actuele feitelijke inkomen onvoldoende heeft onderbouwd en de man, die dat wel heeft gedaan, het verkiest een onrendabele onderneming te voeren, terwijl hij met zijn goede opleiding en werkervaring geen belemmeringen op de arbeidsmarkt zou hoeven te ondervinden. Ieder van beiden heeft voor € 250 bij te dragen in de kosten van de minderjarige.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:5593

Zaaknummer: 200.226.979/01

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. De keuze van de man om kosteloos werkzaamheden te verrichten ten behoeve van de verhuur van het onroerend goed van zijn nieuwe partner en zijn verdien capaciteit niet te gelde te maken, dient naar het oordeel van de rechtbank voor rekening van de man te blijven. De man wordt geacht over voldoende draagkracht te beschikken om de eerder vastgestelde bijdrage te blijven voldoen.

De man heeft in hoger beroep verzocht om vermindering van de kinderalimentatie. De man stelt dat voor zijn draagkracht rekening dient te worden gehouden met de huuropbrengsten van alleen zijn twee panden, nu de andere drie panden eigendom zijn van zijn echtgenote. Gezien de huuropbrengsten hebben hij en zijn echtgenote er enige jaren geleden voor gekozen om te stoppen met werken en thuis voor de kinderen te zorgen. De man stelt werkzaamheden te verrichten met betrekking tot zijn onroerend goed en dat van zijn echtgenote en voorts zorg te dragen voor zijn moeder.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft de man voldoende aannemelijk gemaakt dat hij eigenaar is van twee panden en zijn echtgenote van drie. De rechtbank ziet geen aanleiding om voor het vaststellen van de draagkracht van de man uit te gaan van de huuropbrengsten van de vijf panden gezamenlijk. Dat brengt niet mee dat de rechtbank voor de draagkracht slechts van de huuropbrengsten van zijn panden zal uitgaan. De man heeft ter zitting gesteld niet alleen werkzaamheden te verrichten ten behoeve van zijn eigen panden, maar ook ten behoeve van die van zijn vrouw en daar veel werk aan te hebben. De man werkt dus, maar kiest om hem moverende redenen ervoor om die werkzaamheden kosteloos te verrichten. De keuze van de man om zijn verdien capaciteit niet te gelde te maken, dient naar het oordeel van de rechtbank voor zijn rekening te blijven. De rechtbank is dan ook – met de vrouw – van oordeel dat de man geacht moet worden nog steeds de eerder vastgestelde bijdrage te kunnen blijven voldoen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 13-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:4978

Zaaknummer: C/15/264953 / FA RK 17-5832

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling om statusvoorlichting te kunnen geven? De rechtbank wijst het verzoek tot ondertoezichtstelling af, het hof wijst het verzoek toe.

Het verzoek tot ondertoezichtstelling van de vader is in eerste aanleg afgewezen. De moeder verweert zich in hoger beroep tegen het verzoek tot ondertoezichtstelling van de vader. De Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) refereert zich aan het oordeel van het hof. Het hof overweegt als volgt.

Uit de overgelegde stukken en het verhandelde ter zitting is het hof gebleken dat de minderjarige nog altijd niet weet wie zijn vader is. De Raad heeft reeds in zijn rapport van 2 januari 2014 (dat in opdracht van de rechtbank tot stand is gekomen naar aanleiding van verzoeken van de vader tot vervangende toestemming voor erkenning, gezag en het vaststellen van een omgangsregeling) geconstateerd dat het voor de identiteitsontwikkeling van de minderjarige belangrijk is dat hij weet wie zijn vader is en dat hij zich een realistisch beeld kan vormen van zijn vader. De Raad heeft in dat rapport tevens aangegeven dat de moeder een plicht heeft tot statusvoorlichting.

In augustus 2015 doet de vader opnieuw een verzoek tot omgang. De Raad wordt om advies gevraagd. Uit het raadsrapport van 7 juni 2016 komt naar voren dat de Raad het zorgelijk vindt dat de moeder nog altijd geen openheid naar de minderjarige toont over zijn afkomst. Daarin merkt de Raad op dat een ondertoezichtstelling gericht op statusvoorlichting de spanningen bij de moeder zou verergeren. De rustige en stabiele situatie voor de minderjarige zou dan verstoord kunnen raken en het is volgens de Raad bovendien de vraag in hoeverre de moeder, wanneer zij gedwongen wordt tot het geven van statusvoorlichting, in staat is een beeld neer te zetten van de vader waarbij de minderjarige voldoende van hem weet, maar beschermd wordt voor te belastende informatie. De Raad heeft daarom alles afwegende geconcludeerd dat er op dat moment geen mogelijkheden zijn voor statusvoorlichting. De rechtbank heeft het advies van de Raad gevolgd en heeft het verzoek van de vader om een omgangsregeling vast te stellen bij beschikking van 21 december 2016 opnieuw afgewezen.

In augustus 2017 heeft de vader verzocht om ondertoezichtstelling. De kinderrechtster heeft dat

verzoek afgewezen. De kinderrechter heeft overwogen van de moeder te verwachten dat zij zich gaat verdiepen in de gevolgen van het niet tijdig geven van statusvoorlichting en dat zij hulp zoekt bij het geven van statusvoorlichting.

Uit de behandeling ter zitting in hoger beroep is het hof gebleken dat bij de moeder inmiddels wel bewustwording lijkt te zijn ontstaan dat het in het belang van de minderjarige is om over zijn afkomst te worden ingelicht. De moeder stelt echter dat zij wil wachten met het geven van statusvoorlichting tot zich daarvoor een geschikt moment aandient. Wanneer dat moment zal zijn weet de moeder niet.

Hoewel het hof het een positieve ontwikkeling vindt dat de moeder inmiddels de noodzaak van statusvoorlichting aan de minderjarige lijkt in te zien, is het hof er op grond van de overgelegde stukken en de behandeling ter zitting onvoldoende van overtuigd geraakt dat de moeder met voldoende voortvarendheid die statusvoorlichting zal geven om zo een ernstige ontwikkelingsbedreiging van de minderjarige af te kunnen wenden. Het hof is van oordeel dat het tijdsverloop in deze zaak maakt dat de ontwikkelingsbedreiging van de minderjarige inmiddels moet worden gekwalificeerd als een ernstige. Het hof neemt bij dit oordeel in aanmerking dat de minderjarige een leeftijd heeft bereikt (7 jaar) die maakt dat hij steeds meer dingen gaat begrijpen over onder meer ook zijn familiebanden.

Het hof is met de Raad van oordeel dat het niet aannemelijk is dat de moeder zelf in het vrijwillig kader zal overgaan tot het geven van de statusvoorlichting binnen een voor de minderjarige aanvaardbare termijn. Vast staat immers dat aan de moeder vanaf 2014 ruimschoots de gelegenheid is geboden om in het vrijwillig kader toe te werken naar statusvoorlichting aan de minderjarige, maar dat zij daar tot op heden nog geen stappen in heeft gezet. De hulp die in verband met het wegnemen van de bedreiging noodzakelijk is, wordt door de moeder naar het oordeel van het hof derhalve onvoldoende geaccepteerd. Naar het oordeel van het hof is dan ook aan de gronden voor ondertoezichtstelling voldaan. Het hof spreekt de ondertoezichtstelling uit voor de duur van een jaar.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-04-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:4034

Zaaknummer: 200.231.449/01

RECHTSPRAAK

Bagniewski t. Polen.

Ontkenning van het vaderschap na dertien jaar. Privéleven vader. Minderjarige en moeder weigeren om aan DNA-onderzoek mee te werken. Juridische vader heeft geen bewijs voor de stelling dat hij niet de biologische vader is. Geen mogelijkheid dat een rechter gevolgen zal verbinden aan de weigering door het kind om aan het DNA-onderzoek mee te werken. Belangenafweging. Belang minderjarige bij in stand houden van het juridische vaderschap. Nationale rechter heeft alle relevante omstandigheden meegewogen. Geen schending artikel 8 EVRM.

Klager wenst het juridisch vaderschap te ontkennen. Juridisch vaderschap is tot stand gekomen doordat hij ten tijde van de geboorte van het kind – in 1997 – met de moeder was gehuwd. In 2004 scheidden klager en moeder. Het kind ging bij moeder wonen en klager betaalde kinderalimentatie. In 2010 – als het kind 13 jaar oud is – kreeg klager het vermoeden dat hij niet de biologische vader is van het kind. In november 2010 voerde klager een doe-het-zelf-DNA-onderzoek uit, waaruit bleek dat hij niet de vader kan zijn. Klager verzocht het Openbaar Ministerie (OM) een ontkenningsprocedure te starten, omdat klager zelf dat niet meer kon doen vanwege een verlopen vervaltermijn. Het OM begon de procedure en de rechtbank beval een DNA-onderzoek, maar de moeder en het kind weigerden aan dat onderzoek mee te werken. De rechtbank beval een psychologisch onderzoek van het kind, waaruit bleek dat het kind zeer gekwetst was door klagers stelling dat hij niet zijn vader zou zijn. De rechtbank verklaarde het ontkenningsverzoek gegrond, op basis van het DNA-onderzoek dat klager zelf had uitgevoerd. Het kind ging in beroep en het hof vernietigde de uitspraak van de rechtbank. Het hof beval een tweede psychologisch onderzoek, waaruit bleek dat de weigering om aan het DNA-onderzoek mee te werken echt een beslissing was van het kind zelf en dat het kind zeer angstig was om een deel van zijn identiteit kwijt te raken.

In Straatsburg stelt klager dat artikel 8 EVRM is geschonden door de onmogelijkheid om het juridisch vaderschap te ontkennen. Het EHRM bespreekt de zaak in het licht van klagers

privéleven. Het betreft immers klagers wens om de waarheid te achterhalen over een belangrijk aspect van zijn bestaan, te weten of hij de biologische vader is van het kind dat tijdens het huwelijk met moeder is geboren. Het EHRM vat zijn taak op als het afwegen van klagers belang om het vaderschap te ontkennen tegen het belang van het kind bij het in stand houden van zijn status als klagers zoon alsmede het openbare belang bij rechtszekerheid in familierelaties. In meerdere zaken waar deze vraag aan de orde is geweest, oordeelde het EHRM dat het rechtsvermoeden van vaderschap moest wijken voor het biologische vaderschap (EHRM 12 januari 2006, 26111/02 (*Mizzi/Malta*); EHRM 10 oktober 2006, 10699/05 (*Paulík/Slowakije*); EHRM 24 november 2005, 74826/01 (*Shofman*) en EHRM 9 november 2006, 11449/02 (*Tavlı/Turkije*)). Het EHRM merkt op dat in de genoemde zaken de moeder en het kind aan een door het gerecht erkend DNA-onderzoek hadden meegewerkt. In de onderhavige zaak is dit niet het geval. In eerste instantie maakt klager gebruik van een doe-het-zelf-DNA-onderzoek. Het resultaat van dit onderzoek werd door de moeder betwist en door het Poolse hof werd de bewijskracht ervan niet geaccepteerd. Aan het door het gerecht bevolen onderzoek wilde moeder en kind niet meewerken. Ander bewijs om klagers verzoek te onderbouwen is er niet. Daarentegen heeft klager erkend dat hij in de conceptieperiode met de moeder samenwoonde en heeft het tot 2010 geduurd voordat hij twijfelde aan het biologisch vaderschap van het kind. Het EHRM overweegt dat de onderhavige zaak veel meer lijkt op EHRM 6 december 2011, 2899/05 (*Íyilik/Turkije*) en EHRM 24 augustus 2010, 4901/04 (*I.L.V./Roemenië*) (zaken waarin er geen schending was van artikel 8 EVRM) dan de voornoemde zaken. In essentie is klagers verzoek om ontkenning van het vaderschap gebaseerd op zijn overtuiging dat hij de biologisch vader niet is en niet op redelijk en voldoende bewijs, aldus het EHRM. Bovendien heeft de nationale rechter zijn beslissing op gedetailleerde en overtuigende wijze genomen, waarbij rekening is gehouden met alle omstandigheden van het geval. Daar komt bij dat het nationale recht geen mogelijkheid kent om een minderjarige te verplichten om aan DNA-onderzoek mee te werken. Dit feit is voor het EHRM beslissend. In de eerdergenoemde zaken stemde de moeders en minderjarigen in met het DNA-onderzoek en waren de belangen niet conflicterend. Dit is anders in dit geval. Het EHRM overweegt dat door DNA-onderzoek met zekerheid kan worden bewezen of een persoon de biologische vader is. Juist om deze reden heeft het EHRM eerder beslist dat de bescherming van de belangen van derden kan meebrengen dat wordt uitgesloten dat een derde wordt gedwongen om een DNA-onderzoek te ondergaan (EHRM 4 september 2002, 53176/99 (*Mikulić/Kroatië*)). Dit argument geldt nog sterker wanneer de betrokkene een minderjarige is die gedurende een lange periode van zijn leven van het juridische vaderschap is uitgegaan alsmede van de vermogensrechtelijke gevolgen daarvan (*I.L.V.* en *Íyilik*). Het EHRM vindt geen disproportionaliteit in de beslissing van de nationale rechter die het belang van het kind zwaarder heeft laten wegen dan het belang van de man. Ook heeft de nationale

rechter klagers belangen niet uit het oog verloren. Artikel 8 EVRM is niet geschonden.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 31-05-2018

Zaaknummer: 28475/14

RECHTSPRAAK

Alessandro Saponaro en Kaliopi-Chloi Xylina

***Bevoegde rechter in zaak over ouderlijke verantwoordelijkheid.
Verzoek door ouders een rechterlijke machtiging te krijgen om een
voor hun kind bestemde nalatenschap te verwerpen.
Toepassingsgebied van Brussel IIbis. Voorwaarden voor prorogatie.
Artikel 12 lid 3 onder b Brussel IIbis Verordening (EG) 2210/2003.***

Verzoekers zijn ouders van een kind dat de Griekse nationaliteit heeft. Zij verzochten de Griekse rechter een machtiging om een voor het kind bestemde nalatenschap te verwerpen. De erflater – de grootvader van het kind aan moederskant – liet een boot en een huis na ter waarde van € 900. Hij werd veroordeeld voor poging tot fraude en er bestond het risico dat de minderjarige in een civielrechtelijke procedure tot schadevergoeding zou worden veroordeeld. Verzoekers en de tante van de minderjarige hadden de nalatenschap al verworpen en wensen dit ook voor de minderjarige te doen. De gewone verblijfplaats van verzoekers en de minderjarige is Rome, Italië. De Griekse rechter twijfelt of hij bevoegd is om kennis te nemen van het verzoek op grond van prorogatie en wil weten of aan de voorwaarden daarvoor in artikel 12 lid 3 onder b Brussel IIbis Verordening is voldaan. Is er sprake van ondubbelzinnige aanvaarding van de rechtsmacht van de Griekse rechter door het enkele feit dat de ouders het verzoek gezamenlijk hebben ingediend? Is er – gelet op het feit dat het Openbaar Ministerie (OM) ook partij is – aanvaarding van de rechtsmacht door alle partijen op het tijdstip van indiening? Rechtvaardigt het belang van het kind dat de Griekse rechter in deze zaak rechtsmacht heeft gelet op het feit dat het kind en zijn ouders in Italië wonen terwijl erflater in Griekenland is overleden?

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU) merkte op dat de Brussel IIbis Verordening niet van toepassing is op erfopvolging (artikel 1 lid 3 onder f Brussel IIbis Verordening). Het feit dat het verzoek om een rechterlijke machtiging in het kader van een erfrechtelijke procedure is ingediend, is niet beslissend voor de vraag of de procedure als erfrechtelijk moet worden aangemerkt (HvJ EU 6 oktober 2015, C/404/14, ECLI:EU:C:2015:653 (*Matoušková*)). Het vereiste dat er een rechtelijke machtiging moet worden verkregen voor een vermogensrechtelijke gelegenheid van het kind is een rechtstreekse gevolg van de

onbekwaamheid van het kind en dient ter bescherming van het kind betreffende het beheer, de instandhouding van of de beschikking over zijn vermogen in het kader van de uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid in de zin van artikel 1 lid 1 onder b), en lid 2 onder e) Brussel IIBis Verordening. Het HvJ EU concludeert derhalve dat de rechtsvraag wel in het licht van de begrippen en bewoordingen in artikel 12 lid 3 onder b Brussel IIBis Verordening beoordeeld dient te worden.

Het HvJ EU concludeert dat wanneer de ouders van een gezamenlijk kind zich wenden met een gezamenlijk verzoek aan dezelfde rechter er sprake is van 'uitdrukkelijke aanvaarding of aanvaarding op enige andere ondubbelzinnige wijze van de rechtsmacht' als bedoeld in artikel 12 lid 3 onder b. Vervolgens onderzoekt het HvJ EU of het OM een partij is als bedoeld in artikel 12 lid 3 onder b Brussel IIBis. Het HvJ EU overweegt dat het OM als vertegenwoordiger van de staat en van het openbaar belang optreedt en dat in een verzoek als deze – verzoek om een machtiging tot verwerping van een nalatenschap namens een minderjarige – het belang van de staat met het belang van het kind overeenkomt. Vervolgens overweegt het HvJ EU dat de prorogatiebepaling in artikel 12 lid 3 een uitzondering is op de hoofdregel in artikel 8 Brussel IIBis (op grond waarvan uitsluitend de rechter van de gewone verblijfplaats in zaken over ouderlijke verantwoordelijkheid bevoegd is), waardoor de criteria in artikel 12 lid 3 strikt moeten worden uitgelegd. Uit het feit dat volgens artikel 12 lid 3 onder b van 'alle' partijen moeten instemmen, blijkt dat de Uniewetgever heeft bedoeld dat alle personen die volgens het nationale recht partij zijn op ondubbelzinnige wijze ingestemd moeten hebben (HvJ EU 21 oktober 2015, C|215/15, ECLI:EU:C:2015:710, punt 41 (*Gogova*)). Bijgevolg is het OM een partij en kan niet worden voorbijgegaan aan het verzet van deze partij tegen prorogatie. De partijen moeten hun aanvaarding uiterlijk kenbaar hebben gemaakt op het tijdstip van indiening van het inleidend processtuk (HvJ EU 12 november 2014, C|656/13, ECLI:EU:C:2014:2364, punt 56 en 57 (*L.*)). Indien echter het OM tegen de indiening geen verzet heeft gedaan, kan worden uitgegaan van een impliciet akkoord en is aan de voorwaarde van aanvaarding van rechtsmacht voldaan.

Tot slot oordeelde het HvJ EU over het 'belang van het kind'-criterium. In eerdere uitspraken oordeelde het HvJ EU dat het vereiste – dat de verwijzing naar de rechter het belang van het kind moet dienen – met zich brengt dat het bevoegde gerecht zich ervan vergewist dat in het licht van de concrete omstandigheden van het geval de beoogde verwijzing geen negatieve gevolgen voor het kind zal hebben (HvJ EU 27 oktober 2016, C|428/15, ECLI:EU:C:2016:819, punt 58 (*D.*)). Behalve het feit dat de ouders een prorogatie-overeenkomst hebben gesloten als bedoeld in overweging 12 Brussel IIBis Verordening, heeft de verwijzende rechter opgemerkt dat het kind de Griekse nationaliteit heeft, zijnde de nationaliteit van het gekozen gerecht, terwijl de erflater in Griekenland is overleden en de nalatenschap aldaar is gelegen. Hieruit

blijkt dat het band tussen het gekozen gerecht en de minderjarige sterk is, waardoor de gekozen rechter goed in staat zal zijn om de context van de verwerping van de nalatenschap namens het kind te beoordelen. Bovendien blijkt niet dat het belang van het kind op enigerlei manier geschaad zou worden.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 19-04-2018

Zaaknummer: C-565/16